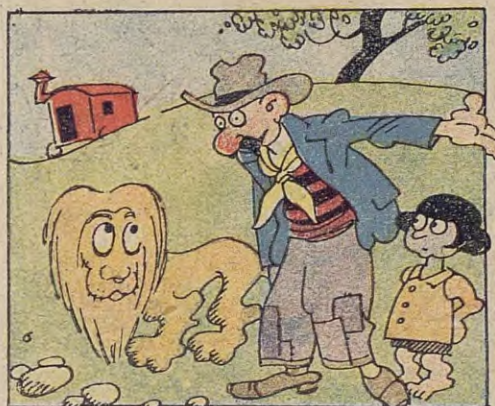

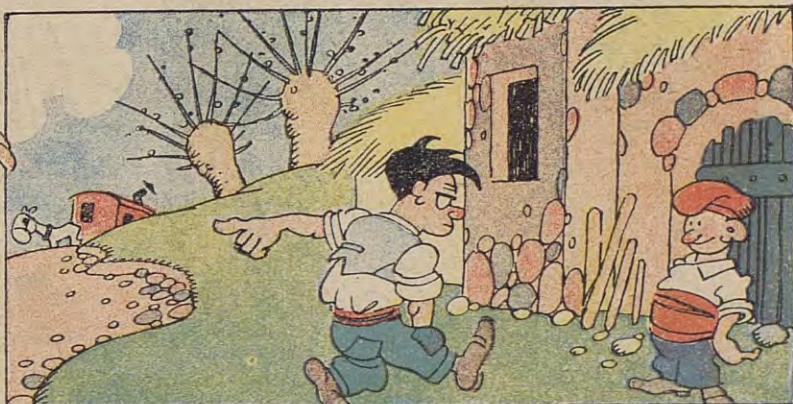
WEPOLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

El lleó pacífic

El domador i el seu noi tenen un lleó mansoi.

Anant carretera enllà a un poblet van arribar

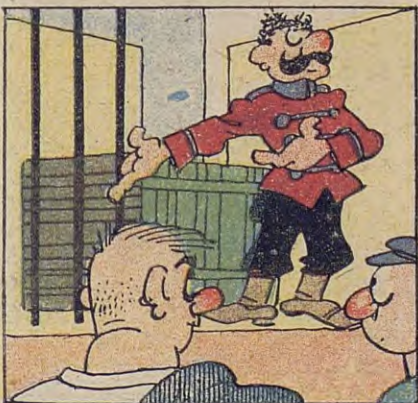
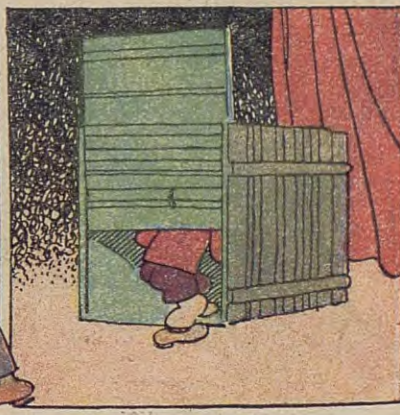
amb enorme commoció de tota la població.

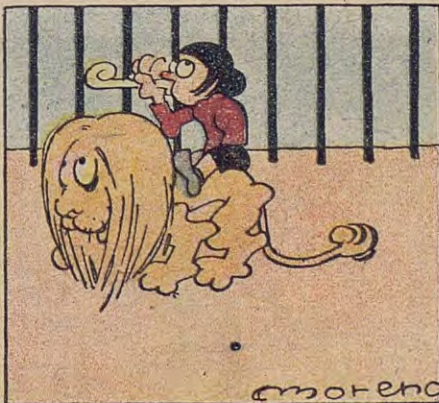
—Podran veure l'atracció: Un formidable lleó

que ja s'ha menjat, senyors, tres o quatre domadors.

El noi, enjogassat, a veure el lleó ha entrat.

Amb ànsia tothom espera veure la terrible fera

que surt mansoi com un be — amb el noi a coll-i-be.

Fugen de la pedregada amb carrera avalotada.

Quin minyó més simpàtic!...

—Hola, *maco*, ¿que culls pomes? Són molt boniques.
 ¿Que me'n podries vendre unes quantes?
 —Prou, prou...

—¿Quantes en vol?
 —Un grapatet; posa-me'n una dotzena, que siguin ben grosses, eh?

—¿Què li agraden?
 —Oh, que precioses...!

—¿Quan valen, *maco*?
 —Vaja, no cal que les pagui; les hi regalo.

—Gràcies, *maco*, gràcies. Quin minyó més simpàtic i generós...! Així m'agraden els nens, així...

—Té, apa, això de propina perquè ets tan bon nen: una pesseta per comprar-te caramels.

—Gràcies. ¿Vol que li doni un bon consell...? Sí...? doncs...

LOLLAM

...fugí, que ve l'amo d'aquest hort...!

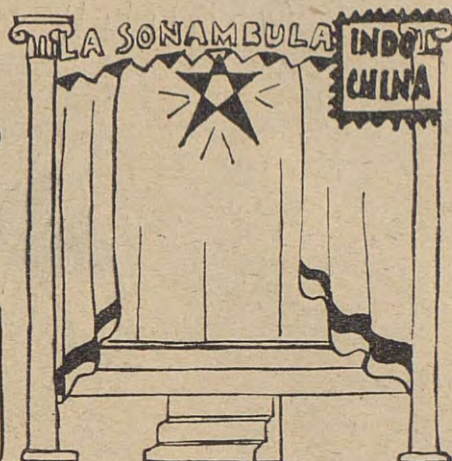
Recurs suprem

Un pagès de Rocallà cap a la fira se'n va.

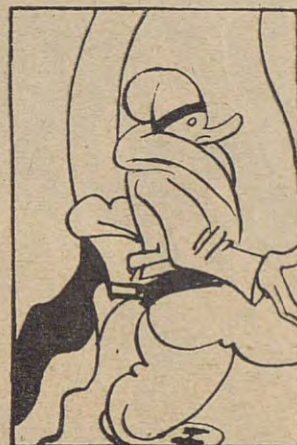
La muller li ha encarregat quelcom i ja ho ha oblidat!

«La Sonàmbula Indoxina» diu que el pervindre endevina.

Molta gent allà s'afua i és necessari fer cua.

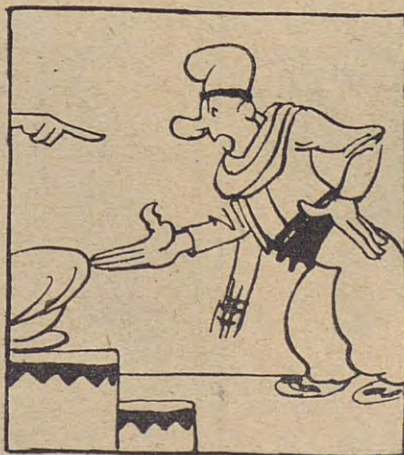

El nostre pagès per fi entra a saber son destí.

La sonàmbula li diu: «Seràs ric aquest estiu.»

—El pervindre em diu vostè prò el passat, ¿el sap també?

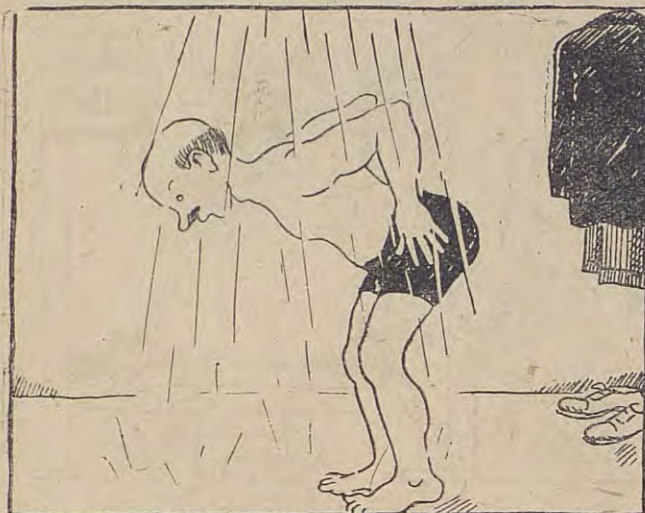

—També el passat, sí senyor. Doncs digui'm, faci el favor...

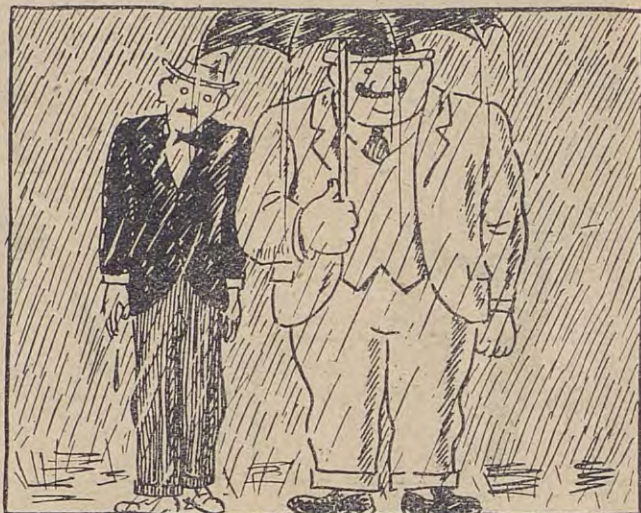

Quin encàrrec m'ha donat la dona, que l'he oblidat!

Les coses que va fer el senyor Jaumet, en un dia de pluja

S'aixoplugà en una casa de banys i es veié en el compromís de prendre una dutxa.

Va fer-se acompanyar per un amic que duia parai-gües.

Va córrer deu minuts amb la pluja a l'esquena per agafar l'autobús...

...i el feren pujar a l'imperial.

S'arrecherà sota la vela d'un bar i va prendre un xop.

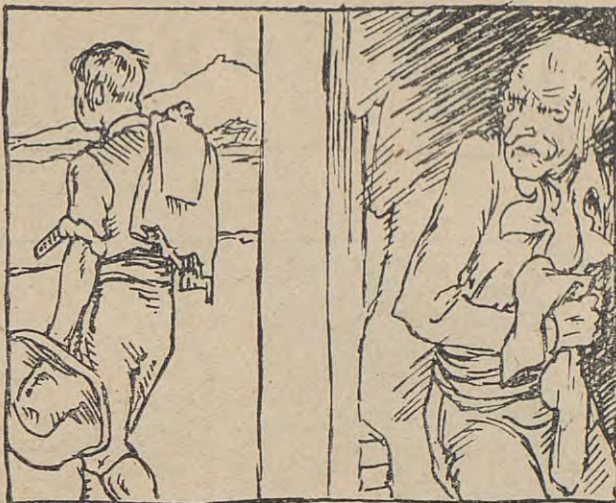

Quan parà de ploure va trobar un amic que feia anys que no l'havia vist, el qual li digué: —Et trobo molt canviat, Jaumet! ¿Saps que estàs molt sec...?

Les Històries de l'oncle Joan

Una vegada hi havia un vell molt aficionat als diners. Guardava algunes unces en un mitjot que tenia enfurat en un recó de calaixera.

Quan arribà a ésser inútil per la feina no va tenir més remei que cridar un nebot seu perquè l'ajudés a treballar les terres. Aleshores li entrà el terror d'ésser robat pel jovenet.

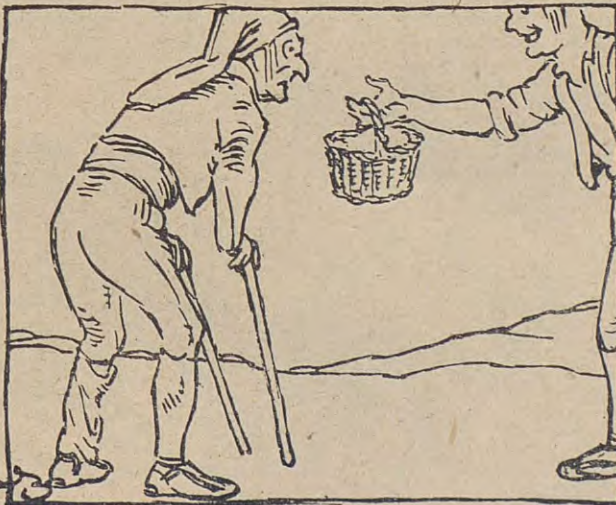
Va estar pensant molt de temps un amagatall per a posar-hi les estimades monedes i cap li semblava prou segur. Fins que va tenir una idea que a ell li semblà genial. Se les va posar en la seva pròpia mitja.

I, per despistar, va dir que se li havia inflat la cama i anava amb dos bastons figurant que coixejava. Però un dia se li va escórrer un punt de la mitja i li varen anar caient pel forat totes les monedes, una a una.

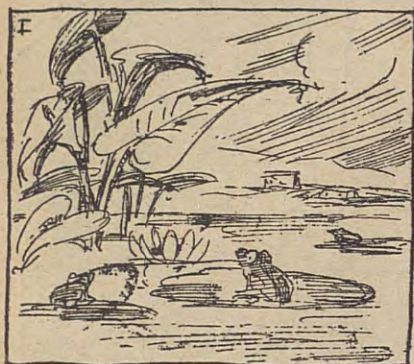

El nebot passà pel mateix camí una estoneta després, i amb gran alegria omplí la seva cistella d'unces d'or. I en arribar a casa seva...

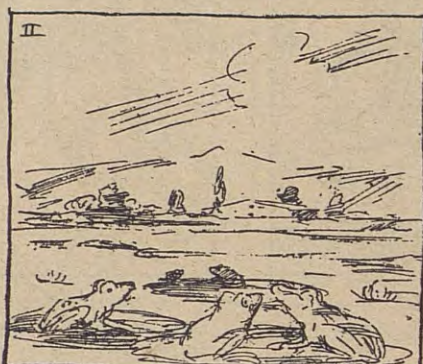

...va regalar-les al seu oncle: «Teniu, oncle—va dir-li,—a vós us agraden més que a mi.» El vell, que no se n'havia adonat de la pèrdua, va mirar la seva mitja buida, comprengué la bondat i desinterès del noi i es va penedir per sempre més de la seva desconfiança.

Faula d'Isop

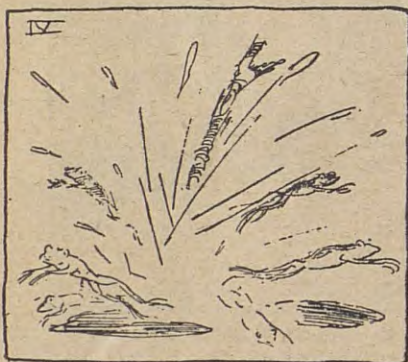
I
Molt tranquil·les les granotes
viven a l'estanyol
banyant-se i prenent el sol
esteses de quatre potes.

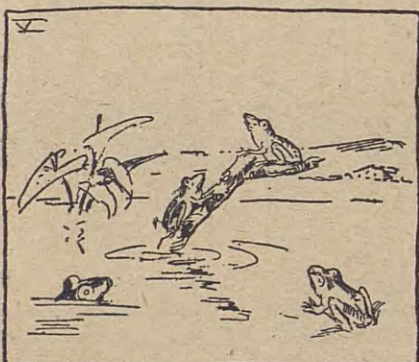
II
Ningú no els feia la llei,
mes això no els agradava
i un dia el poble acordava
demanar als déus un rei.

III
Júpiter que les sentí,
no tenint res més a mà,
un garrot els va llençar
perquè fos el rei d'allí.

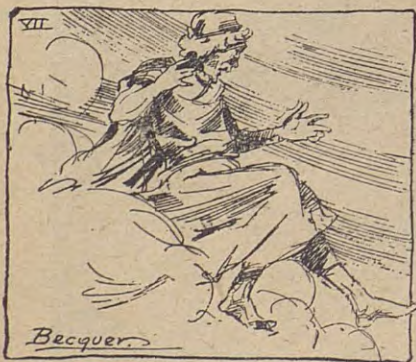
IV
Dret al llac quedà clavat
amb ensurt de les granotes,
que es varen prosternar totes
davant tanta majestat.

V
Mes veient que no es movia,
es varen desvergonyar
i fins una es decidí
i a enfilar-s'hi s'atrevia.

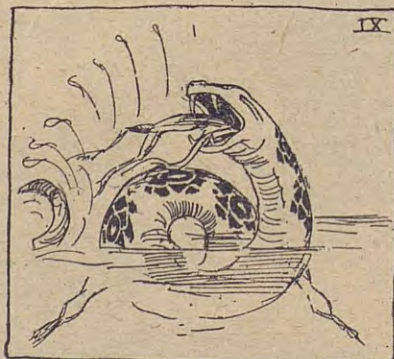
VI
Veient que allò era un bastó,
tornaren a demanar
als déus que els volguessin dar
un rei, prò rei de debò.

VII
Júpiter no en feia cas,
però elles vinga cridar
dia i nit sense parar,
el rac-rac no el deixen pas.

VIII
Fins que el déu, irat del tot,
els va llençar una serpota
que fa que tota granota
de pressa s'amagui al llot.

IX
I d'aquell dia endavant
fou reina de l'estanyol
la serp, que hi semblava el dol
les granotes devorant.

La velleta i la porcelleta

UNA velleta geperudeta, que vivia soleta en una barraqueta, un dia trobà sota una pedreta vint-i-una pesseta.

—Quina fortuneta!—exclamà la velleta geperudeta tota satisfeta.

I rumiant en què podria emprar millor aquells dinerons, pensà baixar a la fira a comprar una porcelleta.

—Així—pensava la velleta—l'engreixaré ben engreixadeta i quan serà

—¿No teniu pas un rusc?

(De *The Humorist*)

grandeta tindrà porcellets i els duré a vendre. I si no en té, per Sant Martí en faré botifarres per passar l'hivern ben menjadeta.

Veus aquí que la velleta posà les pessetes en una bosseta i se n'anà tota eixerideta cap a la viletta on hi havia la fira de bestiar.

Allà comprà una porcelleta de pell fina i rosadeta, amb la cueta cargoladeta com un tirabuixó i fent-la caminar amb un trosset de vímet se l'endugué cap a caseta.

La viletta era molt lluny de la caseta i la velleta estava cansadeta, però encara ho estava més la porcelleta, que en arribant a una pujadeta va quedar-se deturada i digué a la velleta:

—Si no em portes a braç no pujo més.

—Ah berganta! ¿No pujaràs? Ara ho veuràs!

I amb el bocí de vímet es posà a donar copets a l'esquena de la porcelleta.

Però la porcelleta se'n va riure i va dir:

—Elis, elis, que no em fas mal!

—No?—féu la velleta—. Doncs vaig a cercar un bastó que m'ajudi.

I tota decidida la velleta es dirigí a una alzina que hi havia allà a prop.

—Alzina, l'alzineta, ¿vols donar-me un bastó per fer caminar la porcelleta?—digué.

—No ho faré pas—respongué l'alzina tota sorruda.

—No? doncs, ara veuràs!

I la velleta se n'anà cap a un forn de calç i parlà al foc:

—Foc, el bon foguet, vina a cremar l'alzina que no em vol donar un bastó per fer caminar la porcelleta.

—No ho faré pas—respongué el foc tot cremat.

—Ah, no? Doncs espera't!

I corregué cap a una bassa d'aigua que les granotes hi cantaven.

—Aigua, la bona aigüeta, vina a apagar el foc, que no vol cremar l'alzina, que no em vol donar un bastó per fer caminar la porcelleta.

—No ho faré pas!—digué l'aigua fredament.

—Ah no! doncs espera't!

I corrent cap a un prat on pasturava un bou, digué a aquest:

—Bou, el bon bouet, vina a beure't l'aigua, que no vol apagar el foc, que no vol cremar l'alzina, que no vol dar-me un bastó per fer caminar la porcelleta.

—No ho faré pas—remugà el bou.

—Ah, no? Doncs espera't!

I la velleta, tota atrafegadeta, se'n va cap al carnisser i li diu:

—Carnisser, el bon carnisseret, vina a matar el bou, que no es vol beure l'aigua, que no vol apagar el foc, que no vol cremar l'alzina, que no em vol donar un bastó per fer caminar la porcelleta.

—No ho faré pas!—féu el carnisser tot vermell.

—Ah, no? Doncs espera't!

I se n'anà cap al pou i parlà a la corda:

—Corda, la bona cordeta, vina a escanyar el carnisser, que no vol matar el bou, que no es vol beure l'aigua, que no vol apagar el foc, que no vol cremar l'alzina, que no em vol donar un bastó per fer caminar la porcelleta.

—No ho faré pas!—féu la corda tota tivada.

—No? Doncs espera't!

I la velleta geperudeta, tota ajupideta parlà a un cau de rates:

—Rata, la bona rateta, vina a rosegat la corda, que no vol escanyar el carnisser, que no vol matar el bou, que no es vol beure l'aigua, que no vol apagar el foc, que no vol cremar l'alzina, que no em vol donar un bastó per fer caminar la porcelleta.

—No ho faré pas!—xisclà la rata.

—Ah, no? Doncs espera't!

I la velleta se n'anà a trobar el gat, que roncava tot satisfet.

—Mixa, la bona mixeta, vina a caçar la rata, que no vol rosegat la corda, que no vol escanyar el carnisser, que no vol matar el bou, que no es vol beure l'aigua, que no vol apagar el foc, que no vol cremar l'alzina, que no em vol dar un bastó per fer caminar la porcelleta.

I el gat li respongué llepant-se els bigotis:

—Si em doneu unes sopetes de llet, la caçaré.

La velleta se n'anà a la vaqueria i comprà llet i pa, en féu unes sopetes i les portà al gatet.

I així que se les hagué menjades: El gatet es posà a caçar la rata.

La rata es posà a rosegat la corda.

La corda es posà a escanyar el carnisser.

El carnisser es posà a matar el bou.

El bou es posà a beure's l'aigua.

L'aigua es posà a apagar el foc.

El foc es posà a cremar l'alzina.

L'alzina donà el bastó.

I la velleta va fer caminar la porcelleta i ben de presseta va arribar a la caseta i encara hi és si no s'és mogudeta.

—Veig que es tornarà a apujar la benzina.

—Malament!

—¿Teniu auto?

—No, encenedor.

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Cap anyada hom no remembra
sens pluja a fins de setembre.

A un fabricant de paraigües
el negoci li fa aigües.

Com l'estiu és tan eixut
molts mils duros ha perdut.

Va a trobà els nostres amics
perquè sap que són molt rics.

En Balaga i el seu soci
adquireixen el negoci.

Posen de pressa un stand
a l'Exposició, ben gran.

Les festes de la Mercè
omplen Montjuïc de ple.

Quan la festa més gran era
cau del cel una manguera.

Els paraigües de l'stand
com pa benicet se'n van.

Un negoci colossal:
Han doblat el capital!